

ธรรมะจะออกทะเล

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๕๔

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : มันข้อ ๓๘๗. มีอะไรอยู่ข้างหลังและคอยบงการตัวเรารู้สึกไหมครับ?

หลวงพ่ : นี่ประสบการณ์ภาวนานะ เขาภาวนาขึ้นมา

ถาม : นมัสการหลวงพ่ หลังจากที่ผมพิจารณากายมาเรื่อยๆ ผมไม่สงสัยเรื่องกายนอกและภายในว่ามันเป็นตัวของผมแล้วครับ มาถึงจุดนี้เรื่องของจิตจะปรากฏมาให้รับรู้แจ่มชัด กล่าวคือจิตจะหมุนวนไปแคในภพต่างๆ รับอารมณ์ความรู้สึกในภพต่างๆ ตลอดเวลา ผมติดตามมันดังที่หลวงพ่เคยแนะนำแก่ผมไว้ ติดตามไปในลักษณะที่ว่าทำไมจิตมันถึงไปแหในภพนั้นภพนี้ มันเป็นไปได้อย่างไร

วันหนึ่งเดินจงกรม พบว่า มันต้องอาศัยความคิด แล้วจึงมาแช่อยู่ในภพ ผมก็ไล่ย้อนให้ลึกเข้าไปอีกว่าทำไมมัน “คิด” พบว่าที่คิดเพราะมันมี “ตัวเรา” ผมก็ไล่เข้าไปอีกเพราะตัวเราในความคิดมันเป็นนิมิตเป็นรูปตัวเราอยู่ในจิต หรือไม่มีลักษณะว่ามี “เรา” จ้องมองเหตุการณ์ในความคิดนั้นๆ ผมก็ชำแหละดูบ้าง กำหนดว่ามันจะเป็นอย่างไรต่อไป ก็เน่าบ้าง เหี่ยวบ้าง ตายบ้าง ก็ไม่เห็นว่าเป็นตัวเราตรงไหน ผมทำอย่างนี้ไปเรื่อยๆ

วันหนึ่งขณะเดินจงกรม กลับพบเองโดยจิตว่า “ตัวเรา” นั้นเกิดจากการไปยึดเอาบัญญัติต่างๆ เช่น หน้าที่ที่ต้องกระทำในฐานะที่เกิดเป็นมนุษย์ เราจึงยึดตรงนั้นว่าเป็น “เรา” เพราะเวลาที่เรำทำหน้าที่นั้นโดยสติไม่สมบูรณ์ มันเกิดอารมณ์สุข-ทุกข์อันสืบเนื่องจากการกระทำนั้นๆ แต่จิตที่มีสติไม่สมบูรณ์ไปชอบอารมณ์สุข ไปเกลียดอารมณ์ทุกข์ มันก็เกิด “ตัวเรา” ขึ้นมา

บัดนี้ผมพบว่าถ้า “ตัวรู้” แบบรู้ชัดสติสมบูรณ์เลยว่าลังใดเป็นสมมุติบัญญัติ ถ้าคิดออกไปในตัวรู้สถานะแบบนี้ เพื่อทำสิ่งที่เป็นสมมุติบัญญัติให้สำเร็จไปตามหน้าที่ ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและส่วนรวมรอบกาย อารมณ์กิเลสทั้งหลายก็จะไม่เกิดเลย

ขอเรียนถามหลวงพ่อกว่า

๑. มีอะไรอยู่ข้างหลังและคอยบงการ “ตัวรู้” อีกหรือไม่ครับ เพราะผมพยายามย้อนไล่ให้ลึกเข้าไป เพื่อหาว่ามีอะไรอยู่หลังตัวรู้หรือเปล่า ผมก็หาไม่เจอสิ่งนั้นครับ

๒. ผมขอถามแบบคนที่รู้น้อยนะครับ จากที่ผมปฏิบัติมาผมเกิดความเข้าใจว่า ที่คนตายแล้วต้องเกิด เพราะจิตตัวนี้แหละ จิตที่ท่องเที่ยวไปเช่อยู่ในภพต่างๆ นี้แหละ จิตตัวนี้ธรรมชาติของมันก็ต้องการภพหยาบๆ เหมือนกัน เช่น ร่างกายมนุษย์ เพราะเวลามันท่องเที่ยวไปในภพต่างๆ พอสมควรแล้ว มันต้องกลับมาใช้ มาทำอะไรสักอย่างในภพหยาบๆ นี้ อุปมาเหมือนชาร์ตแบตเตอรี่ (เขาว่าอย่างนั้นนะ) ดังนั้นเมื่อเราตาย ผมว่าธรรมชาติของจิตมันก็ต้องไปหาภพหยาบๆ อยู่

เช่น คน เทวดา สัตว์ เพราะธรรมชาติของมันต้องมีที่พัก และก็ไม่ใช่ความคิดสุดท้ายก่อนตายด้วยว่าจะเกิดเป็นอะไร แต่จะเกิดเป็นอะไรอยู่ที่ว่าจิตคุ้นชินกับภพนั้น และได้อยู่ในภพนั้นมานานตามกำลังของความดีและความชั่วของจิตในตอนเป็นมนุษย์ ผมเข้าใจถูกไหมครับ?

หลวงพ่อก : อันที่ ๒. นี้ เห็นใหม่ เวลาภาวนาไป ถ้าเราพูดถึงเรื่องจิต พอฟังเข้าใจแล้ว มันจะอธิบายว่าจิตนี้เวียนตายเวียนเกิด เขาบอกว่าจิตนี้เวียนตายเวียนเกิดของเขา

ที่นี้เอาข้อที่ ๑. ก่อน ถ้าคนยังไม่ปฏิบัติก็ยังไม่จะงงๆ อยู่นะ แต่คนที่เขาปฏิบัติแล้ว เห็นใหม่

“๑. มีอะไรอยู่ข้างหลังคอยบงการตัวรู้หรือไม่ครับ เพราะผมพยายามไล่ย้อนให้ลึกเข้าไปเพื่อหาว่ามีอะไรอยู่หลังตัวรู้หรือเปล่า ผมก็หาไม่เจอสิ่งนั้น”

ตัวรู้นี้ เวลาความเข้าใจนี้ ตัวรู้นี้ตัวรู้ของใคร นี้เราพูดเป็นพื้นฐานก่อนนะ แต่ผู้ที่ถาม คนที่ปฏิบัติ เห็นใหม่ เวลาถูกศิษย์กับอาจารย์คุยกัน ชัมมสากัจฉา จะรู้ได้เลยว่าคน

ถามอยู่ในระดับใด แต่เพราะว่าคนถามเขาอยู่ในระดับที่ว่าเขาใช้ปัญญาอบรมสมาธิเข้ามาพอสมควรแล้ว พอปัญญาอบรมสมาธิเขามีหลักของเขาแล้ว พอมีหลักของเขาแล้วเขาพิจารณาของเขามา มันก็จะเข้ามาสู่ตัวนี้

ถ้าเข้ามาสู่ตัวนี้คือว่า พิจารณา รูป รส กลิ่น เสียง เป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร แล้วปล่อยเข้ามา..ปล่อยเข้ามา.. พอปล่อยเข้ามาจนมันเป็นกัลยาณปุถุชน คือ จิตมันมีความสงบ มีสมาธิ มันถึงพิจารณาอีกชั้นหนึ่ง พอพิจารณาอีกชั้นหนึ่งปั๊บนี้มันจะเห็นเลย เห็นว่ากายไม่ใช่เรา เราไม่ใช่กาย การเห็นอย่างนี้เพราะว่าเรามีข้อมูลอยู่แล้ว เราศึกษาวิชาการอยู่แล้ว ธรรมะบอกว่า “ไม่ใช่เรา..ไม่ใช่เรา..” แต่จิตได้สำนึกมันว่าเป็นเรา

พอพิจารณาไป..พิจารณาไป มันก็จะเริ่มชำระล้างกัน พอเริ่มชำระล้างกัน เขาเรียกว่า ตทังคปหาน คือว่า “จิตเห็นอาการของจิต” เวลาพิจารณาไปจนจิตสงบ จิตสงบนี้มันเห็นการเสวยอารมณ์ เห็นการเสวยความคิด เห็นการเสวยในรูป ในเวทนา ในสัญญา ในสังขาร ในวิญญาณ

ในรูปคืออารมณ์ความรู้สึก อารมณ์ของคนนี่นะ ถ้ามันไม่มีความรู้สึก กระบวนการไม่ครบ มันก็เป็นอารมณ์ไม่ได้หรอก เช่น ความคิด ความโกรธ ความเกลียดต่างๆ ความทุกข์ มันสมบูรณ์ในขั้น ๕ ในรูป ในเวทนา ในสังขาร ในวิญญาณ เพราะอารมณ์ความรู้สึก อารมณ์หนึ่งก็คือรูปหนึ่ง มันพร้อม ส่วนผสมส่วนประกอบมันเป็นอารมณ์แล้วมันถึงเป็นอารมณ์ออกมา แต่ตัวพลังงานเป็นอีกตัวหนึ่ง มันเห็นอารมณ์ มันเห็นการเสวยอารมณ์ มันจับอารมณ์นั้นได้ มันถึงพิจารณาได้ พิจารณาแล้วก็ปล่อยวาง..ปล่อยวาง.. ปล่อยวางมาจนเหลือแต่ตัวรู้ไง พอปล่อยวางมาจนถึงเหลือแต่ตัวรู้ แล้วมันมีอะไรบางอย่างอยู่เบื้องหลังตัวรู้ล่ะ

ถ้าเราพิจารณาไปนะ เวลาพิจารณาไปจากหยาบมันจะละเอียดขึ้นเรื่อยๆ

ถ้าจะบอกว่า “มีอะไรอยู่ข้างหลังคอยบงการตัวรู้ล่ะ?”

ก็อวิชชาไง ก็กิเลสไง อยู่ข้างหลังคอยบงการตัวรู้ เพราะตัวรู้นี้มันคือตัวภพ ตัวรู้ตัวพลังงานนี้คือตัวภพ เห็นไหม “จิตเดิมแท้ที่ผ่องใส จิตเดิมแท้ที่หมองไปด้วยอุปกิเลส” จิตผ่องใส จิตว่างๆ นั่นล่ะคือตัวกิเลส ตัวภพ ตัวสถานที่ ความคิดเกิดจากตรงนี้!

ถ้าความคิดเกิดจากตรงนี้ปั๊บ พอมันสวย เห็นไหม มันสวยคือมันส่งออก ส่งออกไปมันก็เป็นอารมณ์ ถ้าอารมณ์ดี คิดดี ปัญญาดี มันก็อยู่ในสังขาร อยู่ในวงอริยสัจ มันก็ปล่อยวาง มันก็เป็นประโยชน์กับมัน เห็นไหม ทีนี้พอปล่อยวางแล้ว ปล่อยวางบ่อยครั้งๆ แล้วมันเหลืออะไรละ เอ้อ..มันเหลืออะไร เพราะมันยังไม่ขาด มันก็ต้องซ้ำเข้าไป

เห็นไหม ผู้ถาม ถามเพราะความสงสัย

“ผมขอถามหลวงพ่อกว่า ๑. มีอะไรอยู่ข้างหลังและคอยบงการตัวรู้อีกไหมครับ?”

มี! ถ้าไม่มีก็ไม่ถามมาหรอก ถามมาเพราะก็รู้ว่ามันมีอยู่แล้ว แต่หาไม่เจอถึงถามมา (หัวเราะ) เพราะมันมีใจใหม่ ใครๆ ก็รู้ว่ามันมี คำว่ารู้อันนี้ จิตเรตินะ จิตของเราดี เราจะรู้เลยว่า เรามีความสงสัย เรามีความอสังขารณ์ มันมีตะกอนอยู่ในใจ

สิ่งที่มีตะกอนอยู่ในใจมันคือกิเลส ถ้าเราเชื่อสัจธรรมกับตัวเราเอง การปฏิบัติของเรามันจะสะอาดบริสุทธิ์และมันจะเข้าสู่อริยสัจ แต่ถ้าเราเข้าข้างตัวเองนะ พอมันปล่อยอย่างนี้ ก็ให้คะแนน ๕ คะแนน ๑๐ คะแนนเลย ได้เป็นโสดาบัน พอปล่อยอีกทีหนึ่งนะได้เป็นสกิทาคามี พอปล่อยอีกทีหนึ่งนะได้เป็นอนาคามี พอปล่อยอีกทีหนึ่งได้เป็นพระอรหันต์

พระอรหันต์ดิบดีๆ ใจ! พระอรหันต์ให้คะแนนตัวเองใจ! ถ้าคนไม่เชื่อไม่บริสุทธิ์กับตัวเอง เวลาปฏิบัติไปมันจะให้คะแนนตัวเองไปเรื่อยๆ ให้คะแนนโดยประสบการณ์ของจิต ความคิดเราเกิดดับ เราคิดขึ้นมาเรื่องอะไรก็แล้วแต่ แล้วมันดับไป เราก็ได้เป็นโสดาบันแล้ว พอคิดอีกทีหนึ่ง พอคิดเรื่องอะไรก็แล้วแต่ เรื่องงานเรื่องการ พอมันปล่อยก็เป็นสกิทาคามีแล้ว พอมาคิดอีกที ปล่อยอีกทีก็เป็นอนาคามีแล้ว พอคิดอีกทีก็เป็นพระอรหันต์แล้ว เพราะอะไร เพราะเราสมมุติให้มันเข้ากับธรรมะใจ

ฉะนั้นสิ่งที่มันอยู่หลังตัวรู มันคืออวิชชา มันคือกิเลส ฉะนั้นเราจะไม่เห็นมันหรอก เวลาสังโยชน์ขาดนะ เป็นพระโสดาบันสังโยชน์ขาด ทุกคนจะบอกว่าสังโยชน์ต้องขาด ทุกคนก็เลยบอกว่า “ตอนนี้ไม่ทำอะไรเลย กำลังจะล่าสังโยชน์ จะหาสังโยชน์มาสับให้มันขาด”

แล้วสังโยชน์มันคืออะไร สังโยชน์นี้มันเป็นนามธรรม สังโยชน์นะ ลักกายทิฐิ วิจิกิจฉา สัสสพตปราคาส สังโยชน์มันเหมือนข้อกฎหมาย สังโยชน์หมายถึงความยึด

ของใจ เพราะใจมันยึด มันก็เกิดสังโยชน์มันมัดไว้ แล้วพอบอกว่าสังโยชน์มันต้องขาด ก็ไม่ต้องปฏิบัติอะไรเลยนะ บางคนจะคิดอย่างนั้น จะล่าสังโยชน์ จะวิ่งเข้าไปหาสังโยชน์ แล้วสังโยชน์มันอยู่ไหน สังโยชน์มันเป็นผลของใจที่มันยึดมันถือมัน

ฉะนั้นเวลาพิจารณาขึ้นไป ตัวรู้มันมีอะไรบงการอยู่ข้างหลัง ตัวบงการ คือทิวฐิ
มานะ คือความเห็นผิดของใจ ที่นี้ความเห็นผิดของใจมันอยู่ที่ไหน ก็บอกว่าเราเห็นถูก
หมดแล้ว ความเห็นผิดของใจ หมายถึงว่า มันเห็นผิดในกาย ในเวทนา ในจิต ในธรรม
ฉะนั้นไม่ต้องไปวิ่งไล่หาที่ไหนเลย พิจารณากายเข้าไป กาย เวทนา จิต ธรรม เข้าแล้ว
เข้าแล้ว..เข้าแล้วเข้าแล้ว..

เวลาใครไปถามปัญหาหลวงตา ไปเปิดคู่มือปัญหาหลวงตาเก่าๆ นะ

พอลมท่านว่า “ถูกไหม?”

“ถูก”

“แล้วทำอย่างไรต่อ?”

“ซ้ำซ้ำเข้าไป ถ้าถูกแล้ว”

หมายถึงว่าเราทำงาน เราเป็นศิลปิน เราปั้นรูปอะไรก็แล้วแต่ ปั้นลูกไหม...ถูก แล้ว
ครั้งต่อไปละ...ครั้งต่อไปก็ปั้นให้สวยกว่านี้ ปั้นให้ดีกว่านี้ แล้วเราก็ปั้นรูปที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔
พอเราปั้นบ่อยครั้งเข้า เราก็จะมีความชำนาญมากขึ้น นี่ก็เหมือนกัน ซ้ำก็คือการปั้นรูปที่
๒ ปั้นรูปที่ ๓ ปั้นรูปที่ ๔ มีความชำนาญของจิต จิตมีความชำนาญขึ้นไป เพราะมันเป็น
นามธรรมทั้งนั้น ซ้ำเข้าไป

“มีสิ่งใดอยู่เบื้องหลังตัวรู้?”

ถ้าไปหาตรงนั้นมันไม่เจอ ถ้าไปหานะ คุณิริยามารยาทสิ กิริยามารยาทของเราที่
แสดงออกมานี้ ถ้ากิริยามารยาทของคนนุ่มนวลนะ โอ้โฮ..กิริยามารยาทดูดีมากเลย
กิริยามารยาทนี้มาจากอะไร กิริยามารยาทก็คือกิริยามารยาทใจใหม่ “กิริยา” นี้ก็
เหมือนกัน การแสดงออกของตัวรู้ก็คือกิริยา แล้วอะไรอยู่เบื้องหลังมันล่ะ ก็ตัวมันนั่นล่ะ
การแสดงออกของมันเป็นกิริยาออกมานั่นล่ะ ฉะนั้นให้ซ้ำเข้าไป ไล่เข้าไป แล้วเวลาไล่

เข้าไป พอความรู้สึกอย่างนี้เนะ มันก็จะบอกว่า “อันนี้เป็นกิเลสเนะ ตัวฉันไม่ได้เป็นเนะ” มันจะสร้างใจ “อันนี้เป็นกิเลสเนะ เฮ้.. กิเลสอยู่ที่นี้เนะ ตัวฉันเป็นคนดีเนะ” โอ๊ย..เวลามันหลบเนะ ฉะนั้นต้องซ้ำเข้าไปๆ ด้วยความชำนาญ

“มีอะไรอยู่เบื้องหลังตัวรู้?”

ก็มีกิเลสของเรานั้นล่ะอยู่เบื้องหลังตัวรู้

แล้วให้ขยันหมั่นเพียร ที่พิจารณาเรื่องราวไม่ใช่เรา พิจารณากาย กายมันจะแตกสลายได้ ให้ขยัน พอพิจารณาไปแล้วมันก็ปล่อย พอมันปล่อย เวลาเรามีปัญญา พิจารณาแล้วมันปล่อย พอปล่อยแล้วเนะ พอปล่อยสักพัก ถ้าปล่อยด้วยปัญญาด้วยสมาธิ มันจะมีความสุข มันว่าง สุข ว่าง เวียงว่างไปหมดเลย สักพักหนึ่ง มันก็คิดใหม่ ก็ให้ซ้ำอีก

ถ้าสมาธิไม่พอ พอไปคิดใหม่ พิจารณานี้มันไม่ปล่อย มันก็ต้องใช้พลังงานแล้วเหนื่อย ก็กลับมาทำความสงบของใจ แล้วพิจารณาซ้ำถ้ากำลังมันพอมันก็ปล่อย พอปล่อยแล้วมันก็มีความสุข สักพักพอมันเสวยอารมณ์อีก มันมีความคิดอีก ก็ซ้ำอีก ถ้าสมาธิใช้ได้ ปัญญามันพอ มันสมควร มันก็จะปล่อย นี่คือมัชฌิมาปฏิปทา แต่ถ้ามันไม่ปล่อย แสดงว่ามันไม่มัชฌิมาปฏิปทา มันเอียงกระเท่เร่ ก็กลับมาทำความสงบอีก ซ้ำอีก แล้วพิจารณาเข้าไป นี่คือ “สมถะ-วิปัสสนา” ที่ก้าวเดินไปพร้อมกัน นี่คือการภาวนา ให้ก้าวเดินอย่างนี้ไปตลอด แล้วมันจะหลบหลีกอย่างไร ก็ซ้ำแล้วซ้ำเล่า..ซ้ำแล้วซ้ำเล่า นี่คือการภาวนา ต่อผู้ไปอย่างนี้!

“อะไรอยู่เบื้องหลัง?”

บอกไปอย่างไรมันก็เป็นนามธรรม ต้องผู้ปฏิบัติรู้ เข้าไปเห็น แล้วชำระของมัน มันปล่อยของมัน ซ้ำแล้วซ้ำเล่า แล้วเวลาขณะจิตที่เป็นนั้นล่ะ เดี่ยวจะรู้ ถ้ามันเป็นเนะ เอากิริยาอย่างนั้นมาบอกกัน แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ครูบาอาจารย์ เป็นผู้ฟังเท่านั้น เป็นผู้บอกว่า “ใช่หรือไม่ใช่” แต่การกระทำต้องกระทำจากผู้ปฏิบัติเท่านั้น นี่คือข้อที่ ๑.

ถาม: ข้อที่ ๒. ผมขอถามแบบผู้รู้หน่อยครับ จากที่ผมปฏิบัติมา ผมเกิดความเข้าใจว่าคนเราตายแล้วต้องเกิด เพราะตัวจิตนี้แหละ จิตนี้ท่องเที่ยวไปเช่อยู่ในภพต่างๆ

หลวงพ่อบอก : คำว่า “ท่องเที่ยว” เพราะเราพิจารณาไปแล้วเราเห็นใจว่าเวลาอารมณ์ความรู้สึก กษัตริย์ มโนกรรม เห็นไหม เวลาคนเกิดคนตาย เกิดจากท้องพ่อท้องแม่ เคยเป็นมนุษย์ เวลาความรู้สึกมันเกิด อารมณ์มันเกิด เกิดดับ..เกิดดับ.. เห็นไหม อิทปิปัจจยตา ปฏิจจ-สมุปบาท อวิชชา ปัจจยา สังขารา สังขารา ปัจจยา วิญญูณัง เห็นไหม เกิดภพ เกิดชาติในหัวใจ ภาวสวะ ภพ เกิดที่นี่ มันจะเป็นจริตนิสัย เราควบคุมที่นี่ จิตใจที่นี่ มันจะเป็นประโยชน์ที่นี่ อันนี้มันเป็นเรื่องผลของวิญญู คือมนุษย์เป็นอย่างนี้ เทวดาเป็นอย่างนั้น พรหมเป็นอย่างนั้น นั่นเป็นเรื่องของวิญญู แต่ในอริยสัจของเรา เราจะแทงทะลุเข้าไปในอริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค อันนี้เป็นการกระทำของเรา

ที่นี้ข้อที่ ๒. มันเป็นคำถามเพื่อฝึกฝนในการปฏิบัติเท่านั้น ไม่มีประเด็น ฉะนั้นคนเกิดคนตายนั้น เราเกิดเราตาย เราสู้ของเราแล้วเราจะเห็นของเรา เป็นประโยชน์กับเรา นี้เป็นผลของการภาวนา

ขยันหมั่นเพียร ซ้ำเข้าไป ตรงนี้ถูกต้องแล้ว แล้วถ้ามันจะรู้ มันจะเห็นของมัน มันจะเป็นประโยชน์กับมัน มันเป็นปัจจัตตัง เป็นสันตทิฎฐิโก แล้วมันเป็นการชำระกิเลสโดยตรง “ปริยติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ” ผู้ที่ปฏิบัติมันจะได้ผลของมัน อันนี้คือเรื่องธรรมะนะ

ต่อไปนี่จะเป็นเรื่องข้อสงสัยละ ไอ้ ๒-๓ ข้อเนาะ

ถาม : ๓๘๘. “ผมอยากฟังซัดๆ ๒” (ซัดๆ ๑ ไปแล้วไง) จากคนเดิมครับ

กราบเรียนหลวงพ่อกับครับ ผมได้ฟังเทศน์ของหลวงพ่อกับแล้ว จะนำไปพิจารณาถึงเรื่องราวต่างๆ ตามที่หลวงพ่อกับได้เทศน์มาครับ ในคราวนี้กระผมมีข้อเรียนถามอีกว่า (พระองค์หนึ่งนี้เราไม่พูดถึงนะ แล้วอีกองค์หนึ่ง เดียวพระอาจารย์สุคใจ เราจะพูดทีหลัง เพราะมันมีข้อที่หลังเขาถามมาอย่างนี้เหมือนกัน) พระองค์หนึ่งและพระอาจารย์สุคใจนั้น

๑. มีลับลมคมในหรือไม่?

๒. ทั้ง ๒ องค์นี้จะเป็นที่ฟังของชาวพุทธได้หรือไม่?

๓. ที่วัดป่าบ้านตาดมีพระแท้ๆ ดำเนินตามปฏิบัติหรือไม่?

คำถามเหล่านี้เกิดจากกระแสชาวบ้าน มีมากมาย ไม่รู้จะจับต้นชนปลายอย่างไร คำฟังตัวเองก็ไม่สามารถรู้ได้ว่าพระรูปไหนพอเป็นที่วางใจได้หรือเป็นสัจจะได้ ผมจึงใคร่ขอกราบเรียนหลวงพ่อบุญตากระผมด้วยครับ ได้ฟังแต่ชาวบ้านพูดกัน กระผมก็คิดว่าหากเรียนถามหลวงพ่อ ก็จะมีหลักเกณฑ์เหตุผลให้คิดพิจารณาได้มากกว่าครับ กระผมขอกราบขอขมาหลวงพ่อ เพราะคำถามแบบนี้อาจจะเป็นช่องทางให้ผู้ที่ไม่ประสงค์คืออาศัยโอกาสตำหนิติเตียนหลวงพ่อได้ กระผมไม่มีเจตนาอันนั้นครับ ดังนั้นหากหลวงพ่อเห็นว่าไม่สมควรจะตอบ ก็ไม่ตอบก็ได้

หลวงพ่อ : อันนี้คำถามซัดๆ ทีแรกที่เรตอบไปแล้วหนหนึ่ง เพราะคำถามซัดๆ นี้มา เราถึงได้พูดเรื่องหมาของหลวงตาออกไป หมาของหลวงตาเพราะหลวงตาท่านก็ชมหมา รักหมา เหมือนกัน เราจะบอกว่าหมามันไม่มีเล่ห์เหลี่ยม ลับลมคมใน แต่มนุษย์มันมีของมัน ใจ ฉะนั้นเวลาชมเวลาติ เวลาหลวงตาคำนี้ไม่มีใครพูดถึงเลย

หลวงตาท่านบอกว่าตอนท่านอยู่กับหลวงปู่มีนั้นนะ ท่านเป็นเจียง เป็นกระโถน เป็นที่โขกสับของหลวงปู่มีนั้น ทำวัด หัววัด โครผัด มีแต่หมาๆ โครผัด หัววัด ทำวัด ก็มหา ทั้งนั้น เราอยู่กับครูบาอาจารย์ เวลาท่านติท่านเตียนเราเพราะท่านจะปั้นเราให้เป็นคนดี สิ่งนั้นเป็นความดีต่างหาก คำชมที่เอามาขายกินหากินกัน มันไร้ประโยชน์ ไร้สาระ! แต่คำที่ท่านปั้นเรามา ท่านสอนเรามา อยู่ตรงไหน

ฉะนั้นที่เขาถามว่าพระอาจารย์สุคใจมีลับลมคมในไหม...ไม่ เพราะหลวงตาท่านตั้งเอง ท่านพูดสั่งพระไว้ “ถ้าเราตายไปแล้วให้ท่านสุคใจขึ้นมาอยู่ในกุฏิเราเลย กุฏิเราถ้าเราไม่บอกไว้ สุคใจไม่มาอยู่หรือ สุคใจไม่กล้า สุคใจจะไม่กล้าขึ้นมาอยู่ตรงนี้” ท่านพูดเองนะ ท่านบอกว่าถ้าท่านตายไปแล้ว ให้อาจารย์สุคใจขึ้นมาอยู่ในกุฏิท่านเลย

แล้วใครจะกล้าอยู่ล่ะ? ใครจะกล้าอยู่? ไม่มีใครกล้าอยู่หรือ! ด้วยความเคารพของพวกเรา ไม่มีใครกล้าอยู่หรือ แต่ท่านพูดอย่างนี้เลย เพราะพระบอกเราว่าท่านสั่งไว้ ท่านบอกว่า “ถ้าเราตายแล้วนะ บอกให้ท่านสุคใจขึ้นมาอยู่ในกุฏิเราเลย ถ้าเราไม่พูดไว้ท่านจะไม่กล้าอยู่”

ถึงพูดก็ไม่มีใครกล้าอยู่ ไม่กล้าอยู่เพราะอะไร ไม่กล้าอยู่เพราะเราเคารพรัก เราเคารพของเรา กุฏิเราก็มี ถ้าเราไม่มี เราจะกางกลดอยู่ที่ไหนก็ได้ ถ้าหัวใจมันเป็นธรรม

แต่ถ้าหัวใจไม่เป็นธรรมนะ พอบอกว่า “สุดใจให้ขึ้นมาอยู่ที่ภูฏานะ ถ้าเราตายแล้ว” ถ้าเป็นคนอื่นนะ มันรีบๆ ขึ้นเลย ถึงไม่สั่งมันก็ยังจะขึ้นอยู่แล้ว ไม่สั่งมันยังแย่งชิงกันจะขึ้น แต่เวลาที่ท่านสั่ง เห็นไหม ทำไมเขาไม่ทำกันล่ะ

นี่พูดถึงว่าเวลาข้ามใจ พระอาจารย์สุดใจ ที่วัดป่าบ้านตาดมันเป็นเรื่องที่ว่ามันเป็นวัดใหญ่ เพราะในตอนงานศพหลวงตามีพระโทรมหาเราหลายองค์มากเลย เวลาที่มีพระทำอะไรผิดพลาดแล้วออกทีวีกันไป เขาพูดกับเรานะ เขาบอกว่า “ไหนว่าวัดป่าบ้านตาดนี้เป็นเมืองหลวงของกรรมฐาน ไหนว่าวัดป่าบ้านตาดนี้ หลวงตาเป็นพระผู้ฝึกหัดลูกศิษย์ลูกหาไว้มากมาย ทำไมเวลาทำงานกัน ถึงทำงานกันเลินเล่อกันขนาดนั้น”

มีพระโทรมาคือว่าเรานี้เยอะมาก เพราะเขาเห็นว่าเราก็เป็นส่วนหนึ่งของวัดป่าบ้านตาด ฉะนั้นพูดถึงว่ากรณีอย่างนี้ กรณีที่ท่านอาจารย์สุดใจจะเคารพได้ไหม ที่วัดบ้านตาดจะมีได้ไหม ก็พระอาจารย์สุดใจนี้หลวงตาท่านตั้งโดยถูกต้องชอบธรรม แล้วโดยการบริหารจัดการวัดที่ครูบาอาจารย์ท่านเคยสร้างไว้ ด้วยคุณภาพของครูบาอาจารย์ที่บารมีท่านล้นฟ้า แล้วอย่างพวกเรา ไอ้พวกมดแดง ไอ้พวกขี้ทูตกัดถึง แล้วไปบริหารวัด มันจะสงบร่มเย็นได้บ้างหรือเปล่า เราก็ต้องพยายามทำกัน..เราพยายามทำกัน..

ฉะนั้นพระอาจารย์สุดใจท่านรับภาระแล้ว เราก็ต้องช่วยกันส่งเสริม คำว่า “ช่วยกันส่งเสริม” คือเราอย่าหาเรื่องหาภาระไปให้ท่าน เราช่วยกันแบ่งเบาภาระท่าน ไอ้เนี่ยอะไรก็สุดใจๆ อะไรก็จะไปทับสุดใจๆ ท่านเองท่านก็จะเอาตัวไม่รอดอยู่แล้ว อะไรๆ ก็อาจารย์สุดใจๆ อาจารย์สุดใจก็แบนนะสิ นี่คือความเห็นของเรา

มีคนมาถามเราบ่อยว่า ทำไมไม่คุยกับพระอาจารย์สุดใจล่ะ? เราก็เฉยไว้..เฉยไว้ไง เพราะเราก็รู้ว่าพระอาจารย์สุดใจท่านก็เครียดจนหัวแทบแตกอยู่แล้ว จะไปเอาอะไรกับพระอาจารย์สุดใจอีกล่ะ เราก็ช่วยกันชี้ใหม่ บางอย่างเราจะบอกว่ามันไม่ได้อย่างที่เราคิดหรอก ถ้าให้ได้อย่างที่เราคิดได้นะ เราก็อยากให้ชาวบริสุทธินี้ไปทั้งนั้น แต่มันชาวสะอาดบริสุทธิ์ไปไม่ได้ เพราะในร่างกายมนุษย์มันก็มีเชื้อโรคชี้ใหม่ ไอ้เนี่ยความคิดเห็นของคนมันแตกต่างกันหลากหลาย แล้วความแตกต่างหลากหลายของคนคิด ถ้าคนคิดที่เป็นธรรมนะ บางอย่างเราต้องเข้าใจคนทำงาน

เราเสียดาย วันที่ ๔ ไม่ได้เทศน์ นี่เรายังพูดอีกนะ (หัวเราะ) เพราะเราตั้งใจไว้แล้ว ถ้าวันที่ ๔ เราได้ขึ้นเทศน์ เราจะขอบคุณไอ้พระจี้ครอกนะ ไอ้พระที่มันทำงานอยู่หลังวัดนะ ไอ้พระเด็กๆ เล็กๆ ที่มันช่วยกันคนละไม้คนละมือ ที่ก่อสร้างตัวงานมันผ่านไปนะ ไม่มีใครเห็นใจมัน คนที่แบกหามอยู่ข้างหลังนะ วันที่ ๔ ถ้าเราได้เทศน์นะจะออกตรงนี้หมดเลย จะขอบคุณ..ขอบคุณ..ไอ้กองทัพมดที่คนละไม้คนละมือ ไอ้คนที่ช่วยเหลือเจือจานกันไป งานงานของเรามันจะลุล่วงไป

คิดไว้ในใจว่าจะพูดตรงนี้ แต่เขาไม่ให้เทศน์ ก็จบกันไป เห็นไหม แต่ไอ้พวกที่มีมือไม่พายแล้วเอาตีนราน้ำมือไม่ได้พาย ทำก็ไม่ได้ทำเดี๋ยวก็มาแอ้ตส์สักทีหนึ่งว่า “โน่นผิคนี่ ผิด” ให้พระเล็กๆ มันปดหัวๆ นั่นนะ

ถ้าบอกว่าจะให้มันขาวบริสุทธิ์ ใดๆ ก็อยากให้มันขาวสะอาดบริสุทธิ์ แต่ดูลักษณะของพระ ไอ้มือไม่พายเอาตีนราน้ำเดี๋ยวก็มาราสักทีหนึ่ง..เดี๋ยวก็มาราสักทีหนึ่ง..มาราให้คนหันมามองดูใจ ว่ากูมีความสำคัญ โห..เจตนามันแสดงออกมา มันรู้ทั้งนั้นแหละ เรานะดูกันได้ เรานะดูกันออก แต่ไอ้พระเด็กๆ พระเล็กๆ ที่มันคนละไม้คนละมือ เราจะพูดนะ วันนั้นถ้าเราได้เทศน์เราจะบอกมัน

“หมู่คณะ สิ่งใดที่เราได้ทำเราทำเพื่อเชิดชูครูบาอาจารย์ของเรา ถ้าเราได้ทำเพื่อเชิดชูครูบาอาจารย์ของเราแล้ว เมื่อใดเราภาวนาขึ้นไป จิตเราอาจจะตกก็ได้ ถ้าจิตเราตก จิตเรามันไม่เข้มแข็ง เราจะคิดถึงบุญกุศลที่เราได้ทำตรงนั้น ให้มาเพิ่มกำลังของเราก็ได้ เราปิดทองหลังพระกันพระกันเพื่อประโยชน์กับหัวใจของเรา เราไม่ได้ปิดทองหลังพระกันพระเพื่อศักยภาพหรือเพื่ออะไรทั้งสิ้น เราทำเพื่อหัวใจของเรา เราเป็นมดงาน เราทำกันเบื้องหลัง ที่พักพระ ส้วม น้ำเราหากัน เราทำกัน ด้วยน้ำพักน้ำแรง ด้วยเหงื่อด้วยโคล เพื่อให้เขาได้มาร่วมงานบุญกับหลวงตา เราทำของเราโดยปิดทองหลังพระ ใครจะรู้ใครจะเห็น”

ทั้งสับทั้งโขก เห็นเป็นพระเล็กๆ พระน้อยๆ แล้วมันก็จะใช้อำนาจบีบคั้น

มีคนมาฟ้องเยอะ เรานี่แปลก มีแต่คนมาฟ้อง เรื่องฟ้องนี้เต็มหัวเลย ไม่รู้เรื่องอะไรบ้างเต็มไปหมด แต่พอใครมาฟ้อง เราก็มักจะบอกว่า “ใจเย็นๆ ใจเย็นๆ เราทำเพื่อครู

บาอาจารย์ของเรา เราทำเพื่อให้งานนี้สำเร็จลุล่วงไปให้ได้” เราเป็นคนรั้งไว้ ดึงไว้ พยายามประคองไว้ แล้วไม่พูดนะ ถ้าให้พูด จะให้พูดเรื่องอะไรบอกมา จะให้พูดเรื่องอะไร เราไม่พูดนะ

เราทำกัน เพราะเราทำงานเพื่ออาจารย์ของเรา เขามอบอกเลยว่า “ไหนดว่าวัดป่าบ้านตาดเป็นเมืองหลวงของกรรมฐาน ไหนดว่าหลวงตาฝึกกรรมฐาน ถูกศิษย์ถูกหามากมาย ทำไมเวลาทำงานกัน ทำไมไม่เห็นออกหน้ามาบ้าง”

เพราะคนเรากล้ามันไม่มีหลักมันก็ไม่กล้าหรอก แต่อีกคนมีหลักจะไปทำมันก็จะว่าเกินหน้าเกินตา เห็นไหม เราถึงบอกว่า มือไม่พายอย่าเอาตีนราน้ำเรานี้ละ จะเข้าไปนะ เพราะเราเห็นว่าพอเราเข้าไป เขาก็เกร็งกันไปหมด

เราไปไหนเราก็พยายามจะบอกว่า “ทนเอาๆ สู้ๆ อย่าไปมองอย่างอื่น เองงานเราให้เสร็จ”

“เสร็จได้ยังไง เอามาตั้งเสร็จมันก็มาดึงไป ไอ้คนโน้นจะเอาคนนี้จะเอา แล้วสั่งให้ทำอย่างนี้ ไอ้คนโน้นมากก็จะดึงไปอย่างโน้น มันก็เลยไม่เสร็จซะที”

เราก็บอกว่า “เออ มันเสร็จ..มันเสร็จ..เสร็จตรงที่มันพอนั่นแหละ มันเสร็จ เอาแค่นั้นแหละ”

“เดี๋ยวก็จะดึงไปที่นั่น ไอ้ทางโน้นก็ดึงไปอย่างนี้ ไอ้คนนี้ก็ดึงไปอย่างโน้น ไอ้คนโน้นก็ดึงไป เดียวคนมาตรวจงาน งานก็ยังไม่เสร็จ”

มาร้องเรียนเราเยอะมาก เวลาเราไปไหนเราดูตรงนั้น นี่พูดถึงเรื่องพระอาจารย์สุดใจไง พระอาจารย์สุดใจปวดหัวกว่าเราเยอะมาก (หัวเราะ) แล้วประสาเรานะ พวกเรานี้เป็นครอบครัวเดียวกัน ถ้าพ่อแม่เรา คุณแลเรามาจนโตปานนี้ เราออกมา เราสร้างเนื้อสร้างตัวได้ เราก็ควรจะให้พ่อแม่เราชื่นใจใช่ไหม แต่ถ้าเราสร้างตัวเราไม่ได้ เราก็ต้องไปไถพ่อแม่เราเรื่อย

“ทุกคนแล้วละ ขออีก ๕ ล้าน”

เดี๋ยวๆ ก็กลับไปบอกว่า “ทุกคนแล้ว ขออีก ๑๐ ล้าน”

พ่อแม่ก็หนักใจนะ ที่บ้านตาดก็เหมือนกัน คำพูดนี้ไม่อยากจะพูด แต่จะพูดออกมา เพื่อเป็นหลัก เพราะคนในเขาพูดเลยว่า พระอาจารย์สุคใจ ครั้งแรกเลยพอหลวงตาเสียปั๊ พระอาจารย์สุคใจสั่งปิดปั๊มทันทีเลย ปั๊มน้ำมันกับคลังปิดทันที พระอาจารย์สุคใจสั่งปิดเลย เพราะถ้าไม่ปิดปั๊มน้ำมันนะ ไม่ปิดคลังนะ และ! มันลากกันแหก พระอาจารย์สุคใจสั่งปิดปั๊มน้ำมันเลย ปั๊มน้ำมันหลวงตานั่นล่ะ หลวง-ตาเวลาสั่งมา ใครๆ ก็มาเติม พอหลวงตาเสียปั๊ม คำสั่งแรกของพระอาจารย์สุคใจ ปิดปั๊มน้ำมัน ปิดคลัง ไม่อย่างนั้นมันไม่ไหว

นี่ไงที่บอกว่าเวลาเราสร้างเนื้อสร้างตัวได้ เราก็ควรจะไปช่วยเหลือเจือจานกัน แต่นี้มาถึงก็จะ... โธ่ ! พระอาจารย์สุคใจปวดหัวตายห่าเลย นี่พูดถึงว่า “พระอาจารย์สุคใจ มีลับลมคมในไหม?”

ไม่มี พระอาจารย์สุคใจจะจิตใจท่านดี เพียงแต่ว่านิสัยท่านเป็นอย่างนั้น ท่านไม่พูดโผงผางไง ท่านเก็บไว้ในหัวใจ โทษนะ.. ใครๆ ก็จะไปจีหัวพระอาจารย์สุคใจ ใครๆ ก็ “สุคใจอย่างนั้น..สุคใจอย่างนั้น..” ท่านก็เฉย หัวเราะแหยๆ แหยๆ ท่านเป็นคนนิ่งๆ ท่านมีการศึกษานะ ท่านจบปริญญาโท ท่านเคยทำงานมา พระอาจารย์สุคใจนี่เป็นคนดีคนหนึ่ง เป็นพระตึงคักหนึ่ง เพียงแต่ว่าถ้าภาษาโลก ถ้าใครไม่ได้ตั้งใจก็จะบอกว่าพระอาจารย์สุคใจอ่อนไปหน่อยเท่านั้น แต่ถ้าไปอยู่ตรงนั้นแล้ว อ่อนไม่อ่อนเดี๋ยวมึงจะรู้ ถ้าแข็งมึงจะเจอตอ นี่พูดถึงพระอาจารย์สุคใจ

“๒. พระ ๒ องค์นี้พอฟังได้ไหมครับ?”

เราพูดถึงเฉพาะพระอาจารย์สุคใจนะ คนอื่นไม่เกี่ยว! ไม่เกี่ยว!

พระอาจารย์สุคใจท่านดูแลวัดป่าบ้านตาด เป็นสมบัติของกรรมฐานเรา เราเป็นลูกศิษย์กรรมฐาน เราได้ร่วมสร้างมาด้วยกัน ฉะนั้นตอนนี้พระอาจารย์สุคใจท่านเป็นผู้รับผิดชอบ ถึงบอกว่าเราต้องช่วยกันดูแลเพื่อให้มันเป็นไป

“๓. ที่วัดป่าบ้านตาดมีพระแท้ๆ บ้างไหม?”

พระแท้ๆ คือหลวงปู่ลี หลวงปู่ลีคือพระเณรวัดป่าบ้านตาด หลวงปู่ลีเป็นพระแท้ๆ แล้วเป็นพระแท้ๆ ที่อยู่ในคุณธรรม เวลาหลวงตาท่านไม่พูดหรือพูดสิ่งใด หลวงปู่ลีจะไม่

ออกนอกเส้นทางแม้แต่ฐิติเดียว พระแท้ๆ จะเคารพ จะมีความกตัญญูทเวที นี่คือพระแท้ๆ

แล้วพระพวกนั้น เดียวคุยกันรอบต่อไป

ถาม : ๑๘๘. ขอรายนมัสการถามเรื่องสำคัญครับ

หลวงพ่อกับ หลวงตามหาบัวท่านละสังขารแล้ว สิ่งที่ต้องมีร่วมกันในหมู่คณะคือการสร้างความสามัคคีในวงกรรมฐานใช่ไหมครับ ผมได้ฟังเทศน์ชุดหมาของหลวงตาแล้วครับ ผมทราบและพอจะอนุมานได้ว่าหลวงพ่อกล่าวถึงใคร และหลวงพ่อก็มีเจตนาที่จะรักษาประวัติของหลวงตาให้สมบูรณ์มากที่สุด แต่ความกังวลของผมก็เกิดขึ้นว่า พระที่หลวงตาท่านกล่าวชม แต่หลวงพ่อด่าเขา

คำถาม คือ ผมสับสนครับ เมื่อหลวงตารับรองภูมิธรรม เหตุใดหลวงพ่อยังสงสัยในตัวท่านอยู่ ผมขอรายนเรียนท่านนี้ หากคำถามนี้ไม่เหมาะสมหรือผมเข้าใจคลาดเคลื่อนในตัวบุคคลที่หลวงพ่อกล่าวถึง ผมกราบขอขมา ณ โอกาสนี้ แล้วแต่หลวงพ่อก็จะพิจารณารับ

หลวงพ่อ : เราจะบอกว่าเรื่องบ้านตาดเราพูดไปเมื่อก็นี้แล้ว เห็นไหม ว่าเราจะช่วยเหลือเจือจานกัน เราชักวงกรรมฐาน เราชักสิ่งที่ครูบาอาจารย์สร้างมา ฉะนั้นเราจะพูดครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย เรื่องเกี่ยวกับพวกนี้แล้วถ้าคำถามจะมาก็อีกนี้เราจะไม่ตอบ คำถามแรกเราตอบไปแล้ว...จบ และนี่เป็นคำถามที่ ๒ แล้วถ้าต่อไปคำถามพวกนี้มาอีกเราจะไม่ตอบ เว้นไว้แต่อยู่ที่เหตุการณ์

สิ่งที่เราจะพูดนี้ส่วนใหญ่มันอยู่ที่เหตุการณ์ด้วย ที่เราพูดเรื่อง “หมาของหลวงตา” เพราะเหตุการณ์ในข่าวหนังสือพิมพ์นี้มันเกินไป ธรรมดาแล้วปัญหาที่เราตอบไปเรื่องหมาของหลวงตานี้เราจะไม่พูดนะ เราจะไม่ตอบ เรารอกกับทุกคนว่าไม่ตอบ แต่เพราะมันมีข่าวในหนังสือพิมพ์ มันกระทุ้งกัน มันทิ่มกัน มันแทงกัน เราถึงทนไม่ไหว เราถึงพูดเรื่องหมาของหลวงตาออกไป ที่พูดเรื่องหมาของหลวงตาออกไป เพราะข้อมูลข่าวสารมันออกมาในตลาดเกินไป คนทำนะคนทำให้อีกข้อมูลข่าวสารให้อีกคนเขียนมันเป็นแค่ลูกหาบ แต่ไอ้คนที่อยู่เบื้องหลังนะมันทำ

จะนั่นพอมารื่องนี้ก็เหมือนกัน สงสัยไหม ถ้าสงสัยนะ ในเมื่อหลวงตาท่านชมต่างๆ ชมอะไรก็แล้วแต่ สิ่งที่ท่านชม ท่านชมก็คือท่านชม แต่ความเป็นจริงมันเป็นจริงหรือเปล่า ถ้ามันไม่เป็นความจริงนะ อย่างเช่น หนังสือที่จะเอามาแจกกัน นั่นคือการตั้งธง! หนังสือนี้คือการตั้งธง การตั้งธงเพื่อจะออกสู่ทะเลไง ถ้ามันตั้งธงขึ้นมาใช่ไหม ถ้าตั้งธงที่ดี ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมของครูบาอาจารย์ เห็นไหม เราเป็นแต่เป็นปลาถิ่นอยู่ในวิภวภูชะใช่ไหม ถ้าเราพยายามประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้าเข้าถึงฝั่งเห็นไหม ถ้าทำเราแตะพื้นนั่นคือโศดาบัน แต่พื้นขึ้นมาแล้วเดินขึ้นฝั่งนะ เดินขึ้นฝั่งจนถึงที่สุด ถ้าเป็นธรรมของครูบาอาจารย์ที่เป็นความจริง มันจะอยู่บนฝั่ง อยู่บนที่ที่ปลอดภัย แต่ถ้าคนที่ไม่เป็นนะ การตั้งธง เห็นไหม มันจะออกอ่าวออกทะเล

คำสอนนั้นมันจะออกอ่าวออกทะเล ไอ้คำชมส่วนคำชม ไอ้คำสอน ไอ้ธรรมะนั้นล่ะ ธรรมะนั้นจะออกทะเล ถ้าธรรมะนั้นออกทะเลไป มันก็ “เกิด” ในสังคมนะ

เราพูดถึงธรรมะๆ พวกโยมต้องขึ้นบันไดฟังหน่อยหนึ่ง แล้วธรรมะที่ออกมา มันผิดหมด!!! ถ้ามันผิดนะ หลวงตาส่วนหลวงตา หลวงตาท่านมีธรรมในหัวใจท่าน ท่านสมบูรณ์ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ แต่ธรรมะของคนอื่นที่มันออกมา (ที่ว่าหลวงตาชม) มีธรรมะอะไร?

การตั้งธงนี้ตั้งธงเพื่ออะไร ถ้าคนมีทำไมต้องตั้งธง ถ้าตั้งธงขึ้นมาแล้ว คุณ เวลาเรือจอดลุ่มปากอ่าวนะ ถ้าเรือจอดลุ่มปากอ่าวเป็นเรื่องหนึ่ง แต่เรือมาเทียบท่าแล้ว พอเรือมาเทียบท่าแล้วเดี๋ยวเรือมันจะลุ่ม ถ้าเรือมันลุ่มนะ ถ้าธรรมะนั้นออกปากอ่าวมันจะมีโจรสลัด ในทะเลนี่เป็นที่อยู่ของโจรสลัด โโจรสลัดมันจะปล้น โโจรสลัดมันจะชิง ถ้ามีการปล้นชิงกันในทะเล เพราะในสังคมนั้นเกิดมีได้หลายรอบ

เราสดนะ เราเศร้าใจ เพราะเราคิดว่าในอนาคตมันจะมีอะไรอีกเยอะมาก สิ่งที่แปลกๆ มันจะเกิดขึ้นในวงกรรมฐาน ชีวิตเราก็เท่านี้ เราก็อยู่ไม่เกิน ๑๐๐ ปี จะตายปีไหนก็ไม่รู้ ถ้าเราตายไปแล้ว อย่างเช่น หลวงตา ตอนนีเราดูทีวีหลวงตา เวลาพระอาจารย์สุจิตท่านออกมาให้พร แล้วญาติโยมที่แวดล้อมพระอาจารย์สุจิตอยู่ก็เคยแวดล้อมหลวงตาอยู่ โยมที่เคยแวดล้อมหลวงตาอยู่ โยมพวกนั้นมาแวดล้อมหลวงตา คอยรับ

ปัจจัย คอยเอาเงินเข้าธนาคาร โยมที่แวดล้อมพระอาจารย์สุดใจอยู่ที่เคยแวดล้อมหลวงตา อยู่ แต่หลวงตาท่านก็ล่วงไปแล้ว

เห็นไหม พอหลวงตาท่านล่วงไปแล้ว สิ่งที่ท่านทิ้งไว้ก็ทิ้งไว้ตรงนี้ แล้วทิ้งไว้นี้ ญาติโยมที่เคยล้อมหลวงตา ทุกคนจะว่าแห้วไหม ทุกคนจะทุกข์ยากไหม ทุกคนต้องหาที่พึ่ง ทุกคนก็มาแวดล้อมพระอาจารย์สุดใจอยู่ นี่ไงสมมุติของชีวิตไง แล้วชีวิตเราก็ต้องสิ้นไปเหมือนกัน เราเห็นหลวงตาสิ้นไป เราก็มาคิดถึงว่าเราก็ต้องสิ้นไป ถ้าสิ้นไป แล้วสังคมล่ะ ฉะนั้นพอหลวงตาสิ้นไปแล้วท่านก็ทิ้งไว้ สิ่งที่ท่านทำมานั้นก็เป็นการของพวกเรากันต่อไป แล้วถ้าพูดถึงคนที่มันรู้จริง คนที่มันจะยืนยันสิ่งนี้แล้วต้องสิ้นไปอีกล่ะ มันจะเหลืออะไร?

ฉะนั้นสิ่งที่เกิดขึ้น ที่เราบอกว่ามันจะเป็นธรรมะออกทะเลกัน ถ้ามันเป็นธรรมะออกทะเลนะ ตอนนี้อยู่เข้าเทียบท่าแล้ว สร้างท่า เทียบท่า มันจะออกปากอ่าวกัน ออกปากอ่าวด้วยอะไร ด้วยความไม่รู้ มันจะพาธรรมะนี้ออกอ่าวออกทะเล

ที่เราพูดนี้จะออกเว็บไซต์และเป็นหลักฐานไว้ สิ่งที่เราอยากจะทำอะไรบางอย่างนี้ เราจะพูดเป็นหลักฐานไว้ แล้วอนาคตมันจะกลับมาที่หลักฐานนี้ เราพูดไว้ก่อนไง เราพูดไว้ก่อนที่เรื่องมันจะเกิด แล้วเรื่องมันจะเกิด

มันจะเกิดเพราะอะไร...?

ในเมื่อกัปตันเดินเรือไม่เป็น! แล้วจะออกทะเล

แล้วมันจะไปไหนกัน...?

ภูนี่เดินเรือไม่เป็น..ก็จะพาพวกมันทั้งหมดเลยไปทะเล..เราจะไปทวีปอเมริกา..ภูเดินเรือไม่เป็น..ก็จะพาพวกมันไปทวีปอเมริกา..

แล้วในทะเลมันมีโจรสลัดนะ มันมีทุกอย่างพร้อมนะ

เหตุผลที่เราโต้แย้งอยู่นี้ ตรงนี้ล่ะ เหตุผลที่เราโต้แย้งพวกนี้อยู่ตรงนี้ แล้วโต้แย้งไปโดยที่ยังไม่มีสิ่งใด ก็เลยเป็นกระดุกแควนคออยู่นี่ไง ตอนนี้มีแต่กระดุกแควนคออยู่นี้เต็มเลย

ตั้งกรรมฐาน เวลาพระทั่วไป หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ไม่มีใครสนใจ ท่านอยู่ในป่าในเขา ท่านประพฤติปฏิบัติมาจนเป็นพระอรหันต์ แต่ตอนนี้พวกเราอยู่ในเมืองกัน เป็น “กรรมฐานค้ำคาว” บินกันรอบโลก บินเที่ยวกันประจำเดี๋ยวนี้ชุดง้ออเมริกา ชุดง้อเมืองจีน มันภาวนาคินะ ไปเมืองจีนแล้วสุภะมันเกิด แหม..ภาวนาคีมาก ๆ ยิ่งไปอเมริกา นี่ แหม..จุดและต่อมเห็นชัดเลย

กรรมฐานยุคจรวด ยุคดาวเทียม แล้วมันจะได้มีธรรมะอะไรมาสั่งสอนพวกเรา

พวกเราต้องการความจริง เราจะอยู่คนเดียว เราจะหากินด้วยลำแข้ง เราจะประพฤติปฏิบัติตามข้อเท็จจริง พุทโธได้ก็จะพุทโธ พุทโธไม่ได้ก็อานาปานสติ อานาปานสติไม่ได้ก็ปัญญาอบรมสมาธิ ให้มันเป็นตามเป็นจริง หัดอ่านแผนที่ หัดอ่านพิภพ เราจะเดินเรือกัน ไม่มีใครเลยเราก็จะไปเรือใบ เราเล่นเรือใบคนเดียวก็ได้ เราจะเอาเรือใบเราออกทะเล แล้วเราจะพยายามพาเรือเราเข้าฝั่ง เราจะไม่ตามใครไป

เรามองว่าเกมนี้ คือ เกมตั้งธง พวกนี้ตั้งธงไว้ก่อน พอมีขบวนแล้วเดี๋ยวมันจะออกทะเล เพราะอะไร เพราะมันพาขึ้นฝั่งไม่เป็นหรอก มันจะพาขึ้นฝั่งไม่เป็น มันจะพาขึ้นที่ถูกต้องชอบธรรมไม่เป็น แล้วมันจะเป็นตามนั้น

นี่พูดถึงเหตุผลที่เราพูดเพื่อสิ่งใด ถ้าพูดถึงความสามัคคี ฟังนะ

“หลวงปู่ หลวงตามหาบัวท่านละสังขารแล้ว สิ่งที่ต้องมีร่วมกันในหมู่คณะ คือ การสร้างความสามัคคีในวงกรรมฐานใช่ไหม ผมได้ฟังเทศน์หลวงปู่ชูดหมาของหลวงตาแล้วครับ ผมทราบและพออนุมานได้ว่าหลวงปู่กล่าวถึงใคร และหลวงปู่มีเจตนาที่จะรักษาประวัติของหลวงตาให้สมบูรณ์มากที่สุด”

คำพูดของหลวงตานี้เราสาธุนะ..เราสาธุ เพราะเราจะบอกว่าต้นทุนในการช่วยชาติมันแพงมาก ในเมื่อหลวงตาท่านเป็นสุภาพบุรุษ เป็นมหาสุภาพบุรุษ ใครมีคุณกับหลวงตา ถ้าเข้าไปอยู่ในใจลึกๆ ของหลวงตา หลวงตาจะแทนคุณได้ทั้งชีวิตเลย หลวงตานี้ให้ชีวิตได้เลยถ้าใครมีคุณกับท่าน ฉะนั้นคำพูดของหลวงตาทุกอย่างเรารับฟัง เรารับฟังแบบหลวงปู่ลี

หลวงปู่ลีท่านพูดอยู่นะ “ฟังเพื่อนพูด..แม่.. ฟังเพื่อนพูด..แม่..”

หลวงปู่ที่ท่านฟัง ขอมจำนวนคำพูดหลวงตาทุกคำเราก็ออมทุกคำเราขอมรับหมดที่ หลวงตาพูด ขอมรับหมด ไม่เคยคัดค้านที่หลวงตาพูดเลย หลวงตาพูดจริงๆ สาธุ พูดจริงๆ เราขอมรับหมดเลย แต่ถ้ามันเป็นจริง ธรรมนั้นก็ต้องเป็นจริง

ธรรมที่เป็นจริง เห็นไหม มันอยู่ในที่เปิดเผย มันไม่ไปอยู่ในที่เร้นลับ ธรรมนี้มันอยู่ในที่สว่าง สะอาด บริสุทธิ์ ไม่มีงุบงิบๆ แอบซ่อน ลึกลับซับซ้อน เพราะอะไร เพราะไม่แน่ใจตัวเองไง ถ้าแน่ใจก็เอาธรรมะออกมาสั่งสอนทั่วโลกด้วยกัน

มันมีลึกลับซับซ้อน แต่หลวงปู่ไม่มี ไม่มีเพราะอะไร หลวงปู่ ผู้ที่เป็นธรรมนะ การที่เข้าหายากเพราะธาตุชั้นมันอ่อนล้ำเต็มที แต่ถ้าไม่เกี่ยวกับเรื่องธาตุชั้นนั้น การเข้าหาไม่มียากเลย หลวงตานี้เราอยู่กับท่านเมื่อก่อน ถ้ามีคนเข้า เวลาเราอยู่เวรนี้จะพาขึ้นไปได้ตลอด เว้นไว้แต่ “ไม่ไหวแล้ว ไฟเหลือง” คำว่า “ไฟเหลือง” ของท่าน คือ ร่างกายท่านไม่ไหวแล้ว ท่านก็บอกว่า “ไม่ให้เข้า ให้กลับ” การเข้าพบครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรม ไม่ยากเลย ไม่ยาก หลวงปู่นี้เข้าไม่ยากเลยถ้าเป็นธรรม แต่ที่ยากอยู่นี้เพราะอะไร เพราะเข้าไปนั่งเฝ้าท่าน ท่านไล่ออกหมด ถ้าเข้าไปโดยที่ไม่เป็นสาระ ท่านไม่ให้เข้า แต่ถ้าเข้าไปเป็นสาระจะได้ทันที อันนี้ก็เหมือนกัน ในการปฏิบัติถ้าเรามีข้อโต้แย้งในใจ ข้อขัดแย้งในใจ เข้าได้ตลอด องค์กรไหนก็เข้าได้ แต่ที่เข้าไม่ได้เพราะ “ก็กูไม่รู้ที่ว่ามึงถามอะไร เคี้ยวกูตาย เคี้ยวกูเปิดไปแล้วก็รู้หมดนะสิ”

นี่คือเหตุผล เราถึงบอกว่าวันนี้พูดแล้วและไม่พูดเรื่องนี้อีกแล้ว เว้นไว้แต่อยู่ที่สถานการณ์ ถ้าสถานการณ์มีการข่มขู่กัน เพราะกำลังคนไม่เท่ากัน กำลังคนที่ม่กำลัง ทำลายกับกลุ่มที่ไม่มีกำลัง เราอยู่ เพราะว่าคุณศิษย์หลวงตาก็หลายกลุ่มหลายก้อน เราไม่ว่าใคร ถ้าจะค่าพระสงฆ์ จะค่าอะไรก็เชิญเลย

แต่นี้เราเห็นตรงนั้นเราถึงพูดออกมา อยู่ที่สถานการณ์ เพราะว่ามันเสียตายใจ เราไม่ได้เสียตายตรงนั้นนะ เราพูดบ่ยกคำว่า “เสียตาย” ของเรา ตั้งแต่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านสละชีวิตมาตลอด สละทั้งชีวิตนะ หลวงปู่มั่นสละถึง ๓ หน ท่านเล่าให้หลวงตาฟังว่า ท่านป่วยไข้แล้วนั่งภาวนา ล้มไปเลย เหมือนกับพระพุทธเจ้าที่สละ ท่านสละถึง ๓ หน หลวงปู่มั่นก็สละ ๓ หนเหมือนกัน แต่เวลาป่วยแล้วพิจารณาสู้กับเวทนาใจ สู้กับ

ความป่วย แล้วซ็อกไปเลย สลบถึง ๓ วัน หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านเต็มที่ของท่าน ท่านวางรากฐานไว้

เพราะฉะนั้นพวกเราทำให้มันจิตใจเป็นสาธารณะหน่อยหนึ่ง แค่จิตใจเป็นสาธารณะ อย่าเห็นแก่ตัว เรื่องก็จะไม่เกิดเลย เรื่องที่เกิดเพราะมีการเห็นแก่ตัว เห็นแก่พวกพ้องของตัวเอง

..“เสร้าน์”.. ถ้าไม่เห็นแก่ตัว อย่างหลวงปู่ลีนี่อะไรก็ได้..อะไรก็ได้.. เราก็อะไรก็ได้ นะ อะไรก็ได้จริงๆ แต่ถ้าเวลาพูด ก็พูดเรื่องนี้ทั้งนั้น เรื่องเกี่ยวกับอริยสัจ เรื่องเกี่ยวกับ สัจธรรม ไอ้ตรงนี้เรารับไม่ค่อยได้ อะไรที่มันบิดเบือนพิกัดจีพีเอสของการเดินทาง เราทนไม่ได้ ถ้าอย่างอื่นเรายังทนได้นะ อย่างอื่นจะทนได้ แต่พอเข้าถึงธรรมะนี้ทนไม่ได้ พิกัด จีพีเอสมันผิดหมด แล้วเราต้องเดินกันไปด้วยตาบอดๆ อย่างนี้ แล้วเข็มชี้ก็เป็นเข็ม ชี้ที่ผิด เราถึงบอกว่ามันจะออกทะเลกันหมดใจ

แล้วสิ่งที่หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ ครูบาอาจารย์สร้างมา น่าเสียดายไหม มรดก ธรรมอันนี้น่าเสียดายมาก “กึ่งพุทธกาลศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง” ธรรมะกำลังเจริญ งอกงามในใจครูบาอาจารย์ของเรา แต่เพราะการแอบแฝง เพราะโจรสลัด มันถึงทำให้มีความเศร้าหมอง

เราเห็นอย่างนั้นเราถึงพูดอย่างนั้น เราพูดไว้ไม่ได้พูดในที่ลับ เราพูดไว้ คำพูดของเรา เราพอใจอันหนึ่งคือว่า เตือนกันไว้ไง อย่างที่หลวงตาพูดว่า “คนรู้มีอยู่นะ..คนรู้มีอยู่นะ..” ไม่ใช่จะทำอะไรได้ตามใจตัวเองแบบไม่มีใครรู้ แต่คนรู้เขาจะพูดหรือไม่พูด นั่นอีก เรื่องหนึ่งนะ เอวัง